Р Е Ш Е Н И Е
№ 3043

гр. София, 09.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова
Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **10601** по описа за **2013** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу съдебно решение от 21.06.2013 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 122 състав по нахд № 22124 /2012 г. с което е изменено наказателно постановление № F015406/9.10.2012 г., издадено от Директор на офис „Център” при ТД на НАП -С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1200 лв., на основание чл.261, ал. 1 от ЗКПО за нарушение чл.92, ал.2 от ЗКПО като е намален размера на имуществената санкция на 500 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Твърди, че юридическото лице не извършва стопанска дейност, финансовият резултат за 2010г. е нулев и дължимият корпоративен данък за 2010г. е в размер на 0,00 лева. Излага, че формалното закъснение е извършено поради лични проблеми на управителя на дружеството. Поради изложеното счита, че административното нарушение е маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Посочва също , че нямало произнасяне от районния съд по другото обжалвано от него НП № F015412/9.10.2012 г. Моли съда да отмени обжалваното

решение и постанови друго с което отмени НП.

Ответната страна – ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да потвърди обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 21.06.2013 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 122 състав по нахд № 22124 /2012 г. е изменено наказателно постановление № F015406/9.10.2012 г., издадено от Директор на офис „Център" при ТД на НАП -С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1200 лв., на основание чл.261, ал. 1 от ЗКПО за нарушение чл.92, ал.2 от ЗКПО като е намален размера на имуществената санкция на 500 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля –актосъставител Л. В. А., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че по несъмнен начин жалбоподателят е осъществил състава на нарушението по чл.92 ал.2 вр. с ал.1 от ЗКПО като не е подал в законоустановения срок до 31.03.2011г годишна данъчна декларация за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък за 2010г , като същата е подадена със закъснение от 1 год, 5 месеца и 5 дни. Приел е обаче, че административно наказващият орган е извършил неправилна преценка относно индивидуализацията на наложената имуществена санкция и я е намалил до установения в закона минимум от 500 лв.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Касаторът не оспорва извършването на нарушението, но твърди, че случая е маловажен.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Подаването на декларация с посочване на данъчния финансов резултат е основополагащо задължение на данъчно задължените лица за определяне и внасяне на данъка (чл.93 ЗКПО). С подаването на декларация специалният закон свързва основен резултат за постигане на целите си - определяне и внасяне на данъка. Нарушението на чл. 92, ал. 2 от ЗКПО е формално деяние, т.е. при липсата на активно поведение от страна на данъчно задължените лица, изразяващо се в неподаване на годишна данъчна декларация в установения от закона срок – до 31.03. на следващата година. В случая не се спори, а и е установено по категоричен начин, че е осъществен състава на посочената разпоредба. Правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл.261, ал. 1 от ЗКПО в случая е неподаване в срок на данъчната декларация. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено.

Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Предвид горното, касаторът е осъществил състава на административното нарушение, поради което и правилно и законосъобразно е издадено обжалваното наказателно постановление, за реализиране административнонаказателната му отговорност. Нарушението по същество се изразява в бездействие. Констатиран е факта на бездействие в определения от ЗКПО преклузивен срок - до 31.03.2011 г.

Настоящият състав намира, че не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН за маловажност на нарушението. Законодателят е предвидил по-завишени критерии и изисквания към осъществяваната от търговците дейност, като е определил и срок, в който данъчно-задължените по ЗКПО лица са длъжни да подадат годишна данъчна декларация за предходната година. Неспазването на установения от закона срок представлява нарушение на чл. 92, ал. 2 от ЗКПО и е основание за ангажиране на административно-наказателната отговорност на търговеца на основание чл. 261, ал. 1 от ЗКПО. В тази връзка закъснението за подаване на годишната данъчна декларация по ЗКПО от страна на касатора е от 1 година, 5 месеца и 5 дни, което неизпълнение не е незначително (касае се за забава от повече от една година, а не за няколкодневна). Наведените твърдения за лични проблеми на управителя на дружеството съществуващи по време на изчитане периода за подаване на годишната данъчна декларация не могат да обосноват основателна извинителна причина за закъснението от повече от една година. Едновременно с това неразвиването на търговска дейност от данъчно задълженото лице не води до извода, че същият е освободен от задължението да подава годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО. Както се посочи, подаването на декларация с посочване на данъчния финансов резултат е основополагащо задължение на данъчно задължените лица за определяне и внасяне на данъка /чл. 93 от ЗКПО/. Засегнатите обществени отношения, свързани с данъчната и бюджетна сфера, по своята обществена значимост също не предполагат възможност да се определи за „маловажно" неизпълнението на основно задължение по ЗКПО, което задължените лица трябва да изпълнят веднъж годишно. От друга страна нулевият финансов резултат не е основание за неподаване на Г., поради което подаването на «нулева декларация» също не може да се приеме като смекчаващо обстоятелство. Указание в тази насока е санкционната разпоредба на чл.261, ал.1 ЗКПО, която не прави разлика между различните състави на административни нарушения - пълна липса на подадена декларация, неподаване в срок на Г. или невярно посочени обстоятелства в Г..

Съобразно липсата на мотиви на наказващия орган за определяне размера на санкцията в по-висок от минимално предвидения размер, касационната инстанция намира, че правилно районният съд е изменил НП относно размера на наложената на касатора имуществена санкция, като е определил имуществена санкция в минимално установения размер от 500 лева. Изтъкнатите от касатора смекчаващи обстоятелства са правилно отчетени от първоинстанционния съд при определяне на размера на имуществена санкция. Обществената опасност на този вид формални нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като същите представляват неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на финансовата й дейност. Липсват обстоятелства, от които може да се направи извод, че конкретното административно нарушение, за които дружеството е санкционирано, е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на

административни нарушения от този вид. Аргументите за това, че данъчните задължения са нулеви са неотносими към основанията за налагане на санкцията, поради обективната отговорност на юридическото лице и формалния характер на нарушението. Горното мотивира настоящият състав да приеме, че не са налице основанията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, което по правните си последици представлява освобождаване на нарушителя от административно-наказателна отговорност. Определения от районния съд размер на имуществена санкция е в минималния предвиден в закона размер и се явява адекватна санкционна мярка, съобразно тежестта и обществената опасност на нарушението.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че съдът не се е произнесъл по другото обжалвано НП № F015412/9.10.2012 г. Това е така, тъй като видно от протокола от публично съдебно заседание от 8.03.2013г съдът е приел за разглеждане единствено жалбата срещу наказателно постановление № F015406/9.10.2012 г, а материалите по цитираното НП № F015412/9.10.2012 са отделени и е разпоредено да се докладват на председателя на НО за образуване на друго дело.

Крайните изводи на СРС са правилни. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд - София град, Шести касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 21.06.2013 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 122 състав по нахд № 22124 /2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: